

از شاعر بزرگ عرب، نزار قبانی:

پرتو عشق

مرا حرفه ای دیگر نیست
جز آنکه دوستت بدارم
و روزی که از مواهب من بی نیاز شوی
و دیگر نامه های مرا نپذیری
کار و حرفه ام را از دست خواهم داد...

+++

می خواهم دوستت بدارم
تا به جای همه ی جهانیان پوزش بخواهم
از همه ی جنایاتی که مرتکب شده اند در حق زنان...

+++

از زنانگی ات دفاع میکنم
آن سان که جنگل از درختانش دفاع می کند
و موزه ی لوور از مونالیزا
و هلند از وان گوگ
و فلورانس از میکل آنژ
و سالزبورگ از موزارت
و پاریس از چشمهای الزا...

+++

می خواهم دوستت بدارم
تا شهرها را از آلودگی برهانم
و ترا برهانم
از دندان وحشی شدگان...

+++

زن لایه ی نمکی ست
که تن ما را از تعفن حفظ می کند
و نوشتن مان را از کهنگی...

+++

آنگاه که زن ما را به حال خود رها کند
یتیم می شویم...

+++

من کی ام بدون تو؟
چشمی که مژه هایش را می جوید
دستی که انگشتانش را می جوید
کودکی که پستان مادرش را می جوید...

+++

آنگاه که مرد
بر دوش زنی تکیه نکند...
به فلج کودکان مبتلا می شود...

+++

آنگاه که مرد زنی را برای دوست داشتن نیابد...
به جنس سومی بدل می شود
که هیچ ربطی به جنس های دیگر ندارد...

+++

بدون زن
مردانگی مرد
شایعه ای بیش نیست...

+++

به دنیای متمدن پا نخواهیم نهاد
مگر آنگاه که زن در میان ما
از یک لایه گوشت چرب و نرم
به صورت یک نمایشگاه گل درآید...

+++

چطور می توانیم مدینه ی فاضله ای برپا کنیم؟
حال آنکه هفت تیرهایی به دست داریم
عشق خفه کن؟...

+++

می خواهم دوستت بدارم...
و به دین یاسمن درآیم
و مناسک بنفشه بجا آرم...
و از نوای بلبل دفاع کنم...
و نقره ی ماه...

و سبزه ی جنگل ها...

+++

موهایت را شانه مزن
نزدیک من
تا شب بر لباس هایم فرو نیفتد...

+++

دوستت دارم
و نقطه ای در پایان سطر نمی گذارم.

+++

می خواهم دوستت بدارم
تا کروییت را به زمین بازگردانم
و باکرگی را به زیان...
و شولای نیلگون را به دریا...
چرا که زمین بی تو دروغی ست بزرگ...
و سیبی تباه...

+++

در خیابان های شب
جایی برای گشت و گذارم نمانده است

چشمانت همه ی فضای شب را در بر گرفته است...

+++

چون دوستت دارم... می خواهم

حرف بیست و نهم الفبایم باشی...

+++

به تو نخواهم گفت: «دوستت دارم»

مگر یک بار...

زیرا برق، خویش را مکرر نمی کند...

+++

آنگاه که دفترهایم را به حال خود بگذاری

شعری از چوب خواهم شد...

+++

این عطر ... که به خود می زنی

موسیقی سیالی ست...

و امضای شخصی ات که تقلیدش نمی توان...

+++

«ترا دوست نمیدارم به خاطر خویش

لیکن دوستت دارم تا چهره ی زندگی را زیبا کنم...

دوستت نداشته ام تا نسلم زیاد شود

لیکن دوستت دارم

تا نسل واژه ها پرشمار شود...».

(ترجمه ی تراب حق شناس)